

менни работи. Азъ се съгласявамъ съ Михаила Танталидисъ, който бѣше отишелъ въ Фенерското Еллинско училище да слѣдва, той отъ тамъ да издава ръкописенъ вѣстникъ подъ името "*Византиумъ*" на мѣсеца веднѣждъ, и да ми го проважда, като на абонаитиъ, пѣкъ азъ да издавамъ въ Куручешме въ училището другъ вѣстникъ ръкописенъ и да му го проваждамъ. На тойзи си вѣстникъ дадохъ името: „Зефиръ Босфорскій“ Любопитното бѣше, че дързнувахми освѣтъ училищнитѣ важни приключения било въ Фенеръ, било въ Куручешме, да описваме и нѣкои политически и черковни работи. Помнѣхъ, че бѣше се подишнѣлъ въпросъ отъ духовенството на Маронититѣ и тѣ да носятъ сѣщото облѣкло, както и Православнитѣ священници, нѣ Патриарха употрѣби венчикитѣ усилия при Правителството и дѣто трѣбаше, за да не имъ се изпълни тази промба. Пѣкъ случи се и едно смѣшно въ вѣстникитѣ ни, което ще ти кажа, за да се посмѣешъ и ти. Въ стаята ми стоѣше едно момче, съученикъ, родомъ гърче отъ Муданя, не далечъ отъ Цариградъ; то, като въ доленъ класъ, бѣше ме задължило да го приготвямъ въ уроцитѣ му и за признателность, майка му ми бѣше пратила едно кюпче петмезъ варенъ съ прѣсни смокини, много вкусно и приятно въ ѣдението! Това забѣлѣжили мои нѣкои не добръ възпитани съученици, и, като ме пазили една вечеръ да заспѣхъ, полѣгка, полѣгка зели изъ джоба ми ключа отъ долапя ми, отварятъ и взематъ цѣлото кюпче съ петмеза и нея нощъ го изядатъ всичкото за мое здравие и съ смѣхъ, заедно съ други свои съученици, безъ да помислятъ, колко ще ме наскърбѣтъ, не че сж го изѣли, защото ти знаешъ че, Сливнецитѣ сж сити и на петмезъ, и на хошафъ попаренъ съ мьстъ (шара), и на мѣстеници, и на грозденица и пр., ами че съмъ го добилъ, него кюпче съ труда си и съ отнѣманье време отъ уроцитѣ си! Това прочее, приключение го четохъ хемъ съ ядъ,